N°. 538. 1855.

DE GRONDWET.

VERSCHIJNT
Alle dagen, behalve Zon- en Feestdagen.

ABONNEMENTSPRIJS:
Voor 's Gravenhage per 3 maanden . . . . . . *f* 4.50.
Voor de overige steden des Rijks . . . . » 5.50.

VRIJDAG 16 FEBRUARIJ.

UITGEVER-DIRECTEUR:
C. H. SUSAN, Jr., te 's Gravenhage.
Hoofd-Correspondenten **M. Schooneveld en Zoon,**
Beurssteeg, te Amsterdam.
Brieven **franco** aan het Bureau **De Grondwet.**
Jan Hendrikstraat, n°. 259.

PRIJS DER ADVERTENTIEN:
Van één tot zes regels. . . . . *f* 1.00.
Voor elken regel meer. . . . . » 0.15.
Behalve de 35 cts. zegelgeld.
Aankondigingen van geboorte, huwelijk en overlijden worden geplaatst tegen betaling van *f* 1, het zegelregt daaronder begrepen.

Afschaffing van den accijns op het Gemaal en [illegible] lijke vervanging daarvan door eene heffing bij hoofdelijken omslag.

MEMORIE VAN TOELICHTING.

[*Zie het wets-ontwerp in ons* No. *van gister.*]

De voor ons Vaderland zoo gelukkige omstandigheid, dat de laatste dienstjaren alle met een voordeelig saldo voor 's Rijks schatkist gesloten zijn, hetgeen de gelegenheid heeft geschonken tot schulddelging over te gaan, die achtereenvolgens voort te zetten, en daardoor het cijfer der uit te betalen renten onzer nationale schuld te verminderen, moest de Regering er op bedacht doen zijn, rijpelijk te overwegen wat er gedaan kon worden om, met het oog op dezen gezegenden toestand en zonder dien voor het vervolg in de waagschaal te stellen, de lasten des volks te verligten.

Zoo de regering vermeende bij het inslaan van dien weg met behoedzaamheid te moeten te werk gaan, het was niet alleen omdat zulks overeenkomstig is met den aard van het Nederlandsch volk, en dus ook, waar hartstogten buiten invloed blijven, duurzaam den meesten bijval en blijvende medewerking zal ondervinden, maar ook omdat de politieke toestand van Europa in dezen de meest mogelijke behoedzaamheid gebood.

De Regering meende dus zich voorloopig te moeten bepalen tot het voorstel eener vermindering van lasten gelijkstaande met en niet overschrijdende de som sedert 1850 aan renten bespaard.

Mogt het bedrag der vermindering van lasten eene misschien te hoog gespannen verwachting niet voldoen, de voorgedragen vermindering was, wanneer men de middelen opmerkt, die de Regering daarbij aanwees, niet zonder beteekenis.

Vooreerst toch stelde de Regering de opheffing der tonnegelden van de zeeschepen voor; een maatregel waardoor als het ware de laatste hand zou worden gelegd aan de milde beginselen van handel en scheepvaart ten jare 1850 in onze wetgeving opgenomen, door welken maatregel de Regering de heilzame gevolgen van vrijen handel voor ons Vaderland wilde bevestigen, en, zoo mogelijk nog vermenigvuldigen.

Ten tweede stelde de regering voor de opcenten weg te laten op den accijns op het gemaal. Zij toonde daarmede aan, dat, in overeenstemming met hetgeen reeds in den aanvang des jaars aan de Volksvertegenwoordigers was kenbaar gemaakt, de belasting op de meest benoodigde levensbehoeften die was, welke zij steeds in het oog bleef houden, en die het eerst door haar aangetast zou worden. Verder te gaan dan de opheffing van opcenten, en de belasting in het hart aan te tasten, scheen bij het ontwerpen der wet op de middelen, in het midden des vorigen jaars, niet wenschelijk.

Hoewel de Regering zich bij het aanbieden harer voorstellen reeds de mogelijkheid voor oogen stelde, dat zij op den weg van voorzigtige behoedzaamheid niet van alle zijden toejuiching zou inoogsten, zoo laat zich toch niet ontkennen dat bij de aanneming van dit voorstel reeds dadelijk eenige verligting van de lasten des volks zoude zijn ontstaan, en de weg zou zijn aangewezen, waarop men dacht voort te wandelen.

De tweede stap op dezen weg te doen is van oneindig meer gewigt. Zoo de Regering daar thans toe overgaat, het is geenszins omdat zij geene waarde hecht aan het gevoelen van hen die vermeenen dat het zijn voordeel zou hebben daarmede te wachten tot dat de toestand van Europa voor goed weder op den voet van vrede was bevestigd. Zij moet echter doen opmerken, dat zij zich in de loop om langzaam op den weg van lasten-vermindering voort te kunnen gaan, te leur gesteld heeft gezien, daar uit het Voorloopig Verslag over de wet op de Middelen bleek, dat de meerderheid der leden tegen dien maatregel gestemd was en tevens weldra tegenover haar voorstel een veel meer omvattend aan de Tweede Kamer door vijf harer leden werd aangeboden, hetwelk, zoo het wierd aangenomen, de Regering zou verhinderen, hare voornemens in de eerstvolgende jaren ten uitvoer te brengen.

Ten einde nu niet den weg afgesneden te zien door de aanneming van een voorstel, voor het tegenwoordige met hare voornemens niet gelijktijdig uitvoerbaar, achtte de Regering het nuttig, in de zitting van den 17den November, die voornemens nader te verduidelijken, en aan te toonen welken weg zij voor had verder te bewandelen wanneer de politieke omstandigheden en 's lands finantiën dit zouden gedoogen. Zij verklaarde, dat de afschaffing van den accijns op de rogge, gepaard met daarmede verband houdende wijzigingen in den accijns op de tarwe, datgene was wat zij zich voorstelde later aan de goedkeuring der Volksvertegenwoordiging te onderwerpen.

Niettegenstaande aldus de bedoeling der Regering duidelijk was uiteengezet, hebben drie leden van de Kamer gemeend de uitvoering daarvan niet te moeten afwachten, maar reeds dadelijk een voorstel te moeten doen tot afschaffing van den accijns op de rogge. Dat de Regering zich niet kan vereenigen met dat voorstel zoo als het thans gedaan is, hetwelk alleen den accijns op de rogge ten behoeve van eenige ingezetenen zou opheffen, doch dien op de tarwe met al zijn gewigt op andere ingezetenen laat drukken, behoeft na de verklaring van 17 November naauwelijks gezegd te worden.

Ondertusschen is de Regering meer en meer tot de overtuiging gekomen dat, hoe wenschelijk het ook in andere opzigten moge geweest zijn den loop der tijden niet te veel vooruit te streven, eene geheele afschaffing van den accijns op het gemaal de voorkeur verdient boven eene partiële opheffing dier belasting door de rogge er uit te ligten. Die overtuiging noopte haar, den 20sten December bij monde van den Minister van Finantien te doen verklaren, dat, wanneer de politieke toestand zich niet bedenkelijker vertoonde ten opzigte van ons Vaderland, het voornemen der Regering was om, nadat de Kamer weder zou zijn bijeengekomen, hare denkbeelden in bepaalde voorstellen geformuleerd mede te deelen en in ontwikkelingen te treden over de wijze waarop, naar haar inzien, aan de denkbeelden, reeds den 17den November aan de Kamer medegedeeld, ten meesten nutte van het land gevolg zou kunnen worden gegeven.

Dit voornemen wordt thans ten uitvoer gebragt.

Alhoewel niemand bij magte is te voorspellen welken invloed de thans bestaande buitenlandsche verwikkelingen, door onvoorziene gebeurtenissen, na verloop van tijden, op ons Vaderland zouden kunnen uitoefenen, zoo aarzelt de Regering niet hare denkbeelden, in bepaalde voorstellen geformuleerd, thans aan de volksvertegenwoordiging kenbaar te maken. Zelfs al zag men zich onverhoopt in de noodzakelijkheid, de uitvoering van dit ontwerp eenigen tijd te verschuiven, dan nog acht de regering, bij de menigvuldigheid der voorstellen, die zich in den laatsten tijd opvolgden, het hoogst wenschelijk dat voor goed de weg, dien men bewandelen wil, worde afgebakend.

Het ligt in het stelsel der Regering dat, naar mate de toestand onzer middelen afschaffing van belasting toelaat, daaraan met de noodige behoedzaamheid gevolg kan worden gegeven, daar het tegenwoordige geslacht aanspraak mag maken om te deelen in de voorregten welke die gunstigen toestand oplevert, en deze dus niet uitsluitend tot schulddelging (waardoor de toekomst meer bepaald bevoorregt wordt) behoeft aangewend te worden. Als gewone posten voor schulddelging moeten naar het gevoelen der Regering op de jaarlijksche begrooting blijven die, welke daar thans op voorkomen, benevens de renten voor zooverre die niet behoeven uitbetaald te worden van het kapitaal nationale schuld gedeponeerd tot waarborg der muntbiljetten. Meerdere schulddelging, zonder te zijn uitgesloten, moet afhankelijk blijven van het meer af minder voordeelige slot van elk dienstjaar en van de sommen, die in 's Rijks schatkist vloeijen tot afkoop van domeinen en tienden.

Wanner nu, in het oog houdende de werkelijke opbrengst der laatstvoorgaande jaren, de middelen geraamd kunnen worden de uitgaven aanzienlijk te zullen overtreffen, dan acht de Regering eene, met dit verschil tusschen middelen en uitgaven gelijkstaande, vermindering van lasten te mogen voordragen. Welke belasting zij daarbij het eerst meende in aanmerking te moeten nemen, heeft zij reeds herhaaldelijk verklaard. Zij acht zich echter verpligt daar thans een oogenblik bij te blijven stilstaan. De redenen toch, die haar genoopt hebben den accijns op het gemaal vóór andere belastingen ter afschaffing te moeten aanduiden zijn van verschillenden aard.

In de eerste en voornaamste plaats meent zij, dat de verhouding tusschen den prijs der dagloonen en dien der levensmiddelen aanzienlijk veranderd zijnde, daar de laatste in duurte toenemen zonder dat de eerste in gelijke mate stegen, alle middelen die ter beschikking der Regering staan, zooveel de behoeften der schatkist dit gedoogen, dienen aangewend te worden om dit kwaad eenigzins te verminderen.

Dat eene geheele afschaffing van den accijns op het gemaal dat kwaad, voor zooverre het door tijdelijk werkende oorzaken wordt te weeg gebragt, maar gedeeltelijk kan verminderen, geenszins kan wegnemen, ligt in den aard der zaak. Zulks valt onmiddellijk in het oog als men bedenkt dat de verhooging der graanprijzen in de laatste maanden van 1853 driemaal zoo groot was als de accijns op de tarwe, en zevenmaal zoo groot als de accijns op de rogge. Men moet zich dus volstrekt niet voorstellen dat afschaffing van den accijns op het gemaal eene gelijke uitwerking op den prijs van het meel kan hebben als een gunstige oogst, gepaard met vrijen en onbelemmerden aanvoer van granen. Mogt in dit opzigt de bedoelde afschaffing teleurstellingen veroorzaken, die de Reg. laat ter verantwoording van hen, welke daarvan der onkundige menigte overdreven voordeelen hebben voorgespiegeld, zoo heeft zij meer op het oog gehad die blijvend werkende oorzaken, welke, ook bij ruimen oogst en overvloedigen aanvoer, toch voortdurend de levensmiddelen in ons land op hoogeren prijs zullen houden dan voor eenige jaren het geval was, namelijk de algemeen werkende oorzaak: mindere waarde der edele metalen, die uit den aard der zaak gepaard gaat met meerdere duurte van alle andere voorwerpen; en de meer in het bijzonder voor ons land werkende oorzaak: het openstaan der havens van Engeland voor alle levenbehoeften; eene omstandigheid, die, zoo zij aan den eenen kant voor ons land zeer voordeelig mag geacht worden, echter aan den anderen kant op den prijs van vele meest benoodigde levensmiddelen niet zonder invloed is.

Deze blijvende oorzaken van meerdere duurte in vergelijking van vroegere jaren, waaronder vooral die klassen gedrukt gaan wier dagloonen niet in gelijke mate zijn toegenomen, zoude reeds voldoende zijn om aan eene afschaffing van den accijns op het gemaal boven elke andere prioriteit te doen toekennen.

Hierbij voegen zich echter nog andere redenen. Alhoewel de belasting op het gemaal eene der oudste is van Nederland en de weder-invoering daarvan zelfs in 1833 door vele der meest geachte leden van de Tweede Kamer als eene zeer wenschelijke zaak werd begroet, zoo laat zich niet ontkennen, dat zij in vele der ons omringende Staten òf niet òf slechts gedeeltelijk, en wel bij voorkeur in de steden, meer wordt geheven, ja genoegzaam nergens meer bestaat. Aan deze omstandigheid kan welligt worden toegeschreven dat de pogingen, die sedert eenige jaren onvermoeid zijn aangewend om den accijns op het gemaal uit de rij onzer belastingen te doen verdwijnen, ook bij onpartijdigen meer medewerking hebben verkregen dan misschien anders het geval zou geweest zijn. Vervolgens laat zich niet ontkennen, dat de bepalingen der wet van den 29sten Maart 1833 (*Staatsblad* no. 3) en 26 November 1847 (*Staatsblad* no. 70), waarvan geene kan weggelaten worden, zonder de opbrengst der belasting in gevaar te brengen, vele formaliteiten voorschrijven, wier uitvoering (hoezeer de klagten, daarover aangeheven, geenszins van overdrijving waren vrij te pleiten) dan toch altijd meerdere of mindere belemmeringen medebrengt, terwijl zij tevens een groot gedeelte der bevolking met den fiscus in aanraking brengt, hetgeen met vele andere accijnsen, die bij de fabricatie van het belaste voorwerp geheven worden, minder het geval is. De opheffing dier formaliteiten zal dus door alle belastingschuldigen, vooral door een groot gedeelte onzer bevolking ten platten lande. moeten gewaardeerd worden. De vervaardiging van meel, geschikt om lang bewaard en naar verre landen verzonden te worden, die thans wegens het bestaan van den accijns op het gemaal aan beperkingen en formaliteiten moest gebonden blijven, zal er eene belangrijke vlugt door kunnen nemen. De aanvoer van zoodanig meel uit andere landen zal worden aangemoedigd, wanneer het inkomende regt, bij het vervallen van den accijns op het gemaal, gelijk aan dat der granen kan gesteld worden. Een en ander moet noodwendig op den prijs van het brood heilzaam terugwerken. Vele niet onbelangrijke werktuigen voor de voeding van het vee, waarvan thans het gebruik niet onbeperkt noch onvoorwaardelijk aan den landbouwenden stand kon worden toegestaan, daar zij in oneerlijke handen tot ontduiking der belasting op het gemaal zouden kunnen dienen, zullen bij afschaffing van den accijns op het gemaal geheel onbelemmerd kunnen worden aangewend, hetgeen op de voeding van

het vee, dien belangrijken tak van onzen landbouw, heilzamen invloed moet uitoefenen.

Doch hetgeen ook vooral moet aansporen om bij afschaffing van belasting het eerst die aan te tasten welke op de noodwendigste levensmiddelen drukt, is de stellige overtuiging, dat, welke andere belasting ook worde afgeschaft, zulks niet de minste verflaauwing noch vermindering zal aanbrengen in den aandrang tot afschaffing van den accijns op het gemaal: eene omstandigheid die bij de beoordeeling van het wetsontwerp niet uit het oog moet verloren worden.

Terwijl het dus bij de Regering vaststaat dat de accijns op het gemaal, bij gunstigen toestand der middelen, het eerst moest verminderd worden, sloot zij echter geenszins hare oogen voor de gevolgen van dien stap. Vermindering van den accijns op het gemaal leidt tot afschaffing van den accijns. Wanneer men dus een stap verder gaat dan de weglating der opcenten, waarbij het stelsel in zijn geheel blijft, moet men de zaak wel overzien en bedaardelijk overwegen wat de gevolgen zijn van den stap, dien men gaat doen.

Wanneer men den accijns op het gemaal aantast, dan biedt zich wel de afschaffing van dien op rogge het eerst aan, doch na de overtuiging der Reg. kan, in de tegenwoordige omstandigheden, zonder aan de regelen van billijkheid te kort te doen, deze eenzijdige afschaffing geen plaats vinden tenzij de accijns op de tarwe ten minste met een gelijk bedrag worde verminderd. Deze gelijktijdige afschaffing en vermindering, waarbij men zich misschien naar het gevoelen van enkelen zou kunnen bepalen, voert echter noodwendig tot afschaffing van den verderen accijns op de tarwe, daar voor die mindere belasting al de formaliteiten zouden moeten blijven bestaan, welke altijd als eene hoofdgrieve op den voorgrond zijn gesteld, terwijl bovendien de accijns op de tarwe hoe langer hoe minder zal opbrengen, daar bij nu gemakkelijker kan ontdoken worden en men tevens bij voorkeur het onbelaste graan, de rogge, zal verbruiken, zoodat ten slotte, de verhouding tusschen opbrengst en inningskosten meer en meer ongunstig wordende, de belasting eindelijk geheel onhoudbaar wordt.

Daar het nu beter is zich in eens, wanneer men tot eenen belangrijken maatregel overgaat, de gevolgen in al hunnen omvang voor oogen te stellen dan zich aan teleurstellingen te wagen, zoo geeft de Reg. de voorkeur aan eene geheele opheffing van den accijns op het gemaal bij collecte boven eene gedeeltelijke vermindering van eene daardoor spoedig onhoudbare belasting, en meent dus aan hare voornemens zoodanige uitgebreidheid te moeten geven als de staat der geldmiddelen eenigzins veroorlooft, teneinde deze rijksbelasting van alle formaliteiten te ontdoen, en voortaan elk burger het door hem geteelde of gekochte graan tot meel te laten verwerken en zoodanig te laten behandelen als hij goedvindt, zonder deswege met den fiscus in eenige aanraking te komen.

Daar echter de schatkist geen verlies van vier en een half millioen kan lijden, zoo heeft de Regering bedacht moeten zijn op middelen, ten einde in de behoeften van den Staat te voorzien. Bij de gunstige opbrengst der overige middelen, vermeent zij dat, bij gelijktijdige afschaffing van de tonnegelden der zeeschepen en van den accijns op het gemaal, in de behoeften van de dienst zou kunnen worden voorzien door eene vervanging van dien accijns bij collecte, door eenen hoofdelijken omslag tot het zeer matige bedrag van anderhalf millioen, vergezeld van eene vermeerdering der opcenten op het gedistilleerd met twaalf, zoo als in September des vorigen jaars werd voorgesteld, en eene verhooging van den accijns op de suiker met *f* 307,125.31 in hoofdsom, waardoor de opbrengst van dit middel, met inbegrip der 48 opcenten, met een half millioen zal vermeerderd worden. Een wetsontwerp, hiertoe betrekking hebbende, zal weldra aan de beraadslaging der Staten-Generaal worden onderworpen.

Ten einde den finantiëlen toestand te doen kennen, waarop deze berekening rust, gaat de Regering uit van de opbrengst der middelen in 1854.

Volgens de voorloopige opgaven van dat jaar en na aftrek van die middelen, welke nog tot vroegere dienstjaren behoorden, kan de opbrengst gesteld worden op *f* 60,800,000. Hierbij voegende de gewone bijdragen uit de overzeesche bezittingen, tot een cijfer van *f* 14,500,000, verkrijgt men de som van *f* 75,300,000 als het bedrag der gewone middelen over 1854. Wanneer men nu eene raming voor het jaar 1856 wil maken, daar de voorgestelde wet, zoo als later zal blijken, eerst met den eersten Januarij van dat jaar in werking zal kunnen komen, gebiedt de voorzigtigheid dat cijfer iets lager te stellen, daar de werking der wet van den 1sten September 1854 (*Staatsblad* no. 126) op de in- en uitvoerregten nog niet voldoende bekend is, en een niet onbelangrijk gedeelte der voordeelige uitkomst van 1854 moet toegeschreven worden aan de bijzonder hooge opbrengst der registratie- en successieregten, welk laatste middel altijd aan groote afwisselingen onderhevig is. Hierin dus het voorbeeld volgende in de laatste tijden door alle hoofden van het Departement van Finantien gegeven, zal het voorzigtig zijn de middelen voor 1856 niet hooger te ramen dan *f* 74,500,000. Hierbij voegende wegens de 12 meerdere opcenten op het binnen- en buitenlandsch gedistilleerd ad *f* 374.220, *f* 500,000, waarmede men voornemens is den accijns op de suiker te verhoogen, en *f* 1,500,000 wegens den voorgestelden hoofdelijken omslag, dan verkrijgt men *f* 76,874,220. Hiervan daarentegen aftrekkende de opbrengst van den accijns op het gemaal ad *f* 4,500,000 en de belasting op de tonnegelden der zeeschepen ad *f* 500,000, dus gezamenlijk vijf millioen, houdt men over *f* 71,874,220. Zonder nu in het minst vooruit te loopen de raming der uitgaven over 1856, zij het voldoende hier te herinneren dat het totaal der begrootingen van uitgaven over 1855, zoo men de begrooting van Marine op het oorspronkelijk voorgedragen cijfer van *f* 5,900.000 behoudt, eene som bereikt van *f* 72,064,698.79½.

Door schulddelging kan men echter aannemen dat de rentebetaling van het IXde hoofdstuk *A* voor 1856 minstens met *f* 300,000 zal verminderen, waardoor het cijfer der uitgaven, voor het geval dat al het overige onveranderd mogt blijven, toch minstens tot *f* 71,764,698.79½ zal afdalen, zoodat derhalve de middelen, zoo als zij hierboven zijn voorgesteld, geacht mogen worden in de behoefte van de dienst te voorzien.

Na aldus te hebben aangetoond, dat nevens de voorgestelde verhooging van den accijns op het gedistilleerd en de suiker, slechts eene som van *f* 1,500,000 bij hoofdelijken omslag zal behoeven te worden gevonden, zal hier nog moeten worden aangetoond, op welke wijze men voorstelt die som bij hoofdelijken omslag te doen opbrengen.

Uitgaande van het beginsel, dat de wet moet aantoonen hoe de som, die moet opgebragt worden, zal verdeeld worden tusschen de provincien; dat Gedeputeerde Staten die weder zullen verdeelen over de gemeenten, en speciale commissiën in de gemeenten over de ingezetenen — welk denkbeeld in nevensgaand wetsontwerp is uiteengezet en bij de verschillende artikelen nader wordt toegelicht, — zoo bleef het een gewigtig vraagstuk, hoe de verdeeling tusschen de verschillende provinciën moet plaats vinden.

Zoo men uitsluitend als basis aannam de verhouding waarin de accijns op het gemaal tot nu toe door de verschillende provincien is opgebragt, waardoor de voorgestelde hoofdelijke omslag eene zuivere admodiatie van het gemaal zou blijven, dan zou de verdeeling zoodanig ongelijk zijn, dat zij, naar het gevoelen der Regering, niet wel met de billijkheid zou zijn overeen te brengen. Voor welk bedrag in de laatste vijf jaren gemiddeld door elke provincie per inwoner in de belasting op het gemaal is gedragen, blijkt uit den staat, als eerste bijlage bij deze Memorie van Toelichting gevoegd (1).

Daarbij valt in het oog de groote ongelijkheid, waarmede die belasting op de inwoners der verschillende provincien gedrukt heeft, en die reeds op zich zelve tot spoorslag mag dienen om aan dezen toestand een einde te maken. Het gemiddelde bedrag, dat in de laatste vijf jaren in den accijns op het gemaal werd gedragen, heeft daarom de Regering gemeend slechts voor een gedeelte in berekening te moeten brengen.

De bezwaren, tegen den accijns op het gemaal in het midden gebragt, zijn, zoo als men weet, hoofdzakelijk van tweeledigen aard. Behalve de klagten over de formaliteiten, wordt voornamelijk tegen dien accijns aangevoerd, dat er niet in wordt gedragen in verhouding tot het vermogen.

Bij de voordragt tot eene belasting bij hoofdelijken omslag heeft de Regering zich dus het moeijelijke vraagstuk voorgesteld, hoe, in verhouding tot het vermoedelijk vermogen der ingezetenen van de provincien, eene belasting ten bedrage van anderhalf millioen tusschen deze laatste zou moeten worden verdeeld. Zij heeft gemeend, dat naar mate meer grondslagen voor die verdeeling wierden aangenomen, de waarschijnlijkheid vergroot wordt, dat men nader bij de waarheid zal komen. Zij heeft dus nagegaan in welke verhouding door de ingezetenen der provincien in de verschillende rijks-belastingen wordt gedragen, en om tot die kennis te komen, uit de rij der belastingen die in de berekening opgenomen welke geacht kunnen worden in de provincie zelve te worden betaald waar het belaste voorwerp aanwezig is of verbruikt wordt, of de belastingschuldige verblijft. Belastingen, die wel door de ingezetenen van het geheele Rijk worden gedragen, doch die slechts in enkele provincien of enkele localiteiten in de schatkist worden gestort, zoo als regten op den in- en uitvoer, tonne- en scheepvaartgelden, accijns op den suiker en wijn (2), binnen- en buitenlandsch gedistilleerd, zout, zeep, brandstoffen, bieren en azijnen, heeft zij dus buiten beschouwing gelaten. Zij heeft zich bepaald tot het onderzoek hoeveel in elke provincie betaald wordt in de grondbelasting, de personele belasting, de patenten, het gemaal, het geslagt, de zegel-, registratie-, griffie-, hypotheek- en successieregten en de posterijen, en de bijdragen van elke provincie in de som van anderhalf millioen in dezelfde evenredigheid verdeeld.

Bij de meeste dier belastingen heeft de Regering het gemiddeld bedrag genomen over de vijf laatste jaren. Bij eenige echter is zij daarvan afgeweken. Bij de belasting van het geslagt heeft men zich bepaald tot de twee laatste jaren, d. i. tot die, welke gevolgd zijn op de afschaffing der belasting op het varkens- en schapenvleesch; bij de posterijen heeft men wegens de uitbreiding, die dat middel achtereenvolgens jaarlijks heeft ondergaan, zich tot het laatste jaar bepaald. Bij de successieregten daarentegen heeft men wegens de groote verschillen, die het eene jaar bij het andere jaar vertoont, gemeend een tienjarig tijdvak te moeten nemen, ten einde juister tot eene gemiddelde opbrengst per provincie te kunnen besluiten. Eindelijk moet nog opgemerkt worden dat, ten einde in de grondbelasting eenen juisteren maatstaf te hebben van het vermogen der provincien, men die belasting niet heeft in bereking gebragt zoo als zij werkelijk wordt opgebragt, maar dat men genomen heeft 12.13 ten honderd van de belastbare opbrengst.

(1) Uit dien staat blijkt, dat het bedrag van den accijns met de opcenten en het zegel te zamen berekend worden voor N. Brabant *f* 1.43½; Gelderland *f* 1.41; Z. Holland *f* 2.14; N. Holland *f* 1.66½; Zeeland *f* 2.45; Utrecht *f* 1.62; Friesland *f* 0.97½; Overijssel *f* 0.99, Groningen *f* 0.88½; Drenthe *f* 0.99½; Limburg *f* 0.97 *per ziel.*

(2) In het *officiële* stuk leest men: *accijns op den vuilen wijn!!!*

De uitslag van een en ander is aanschouwelijk gemaakt in den staat, die als tweede bijlage bij deze Memorie van Toelichting is gevoegd. Bij dien staat wordt ook opgegeven de bevolking op den 31sten December 1853, en het bedrag waarvoor, zoo dit voorstel tot wet wordt verheven, elke provincie gemiddeld per hoofd zijner ingezetenen zal worden aangeslagen (3). Wanneer men die berekening nagaat, dan komt het der Regering voor — zonder te willen beweren dat de omslag per provincie wiskunstig in verhouding zal staan tot het gemiddelde vermogen der ingezetenen, dat men op deze wijze toch eene verhouding krijgt, die al vrij wel met de algemeene meerdere of mindere welvaart der provincie gelijken tred schijnt te houden. Volgens dit voorstel toch zullen de provincien aldus gerangschikt worden. Met de laagst aangeslagenen beginnende, heeft men: Drenthe, Limburg, Overijssel, Noordbrabant, Gelderland, Friesland, Groningen, Zeeland, Utrecht, Zuidholland en Noordholland.

Alhoewel de Regering van oordeel is, dat, behalve de afschaffing van den accijns op het gemaal, nog verschillende verbeteringen in ons belastingstelsel zijn aan te brengen, zoo acht zij den thans voorgedragen maatregel van te groot gewigt, dan dat zij niet zou verlangen de uitkomst daarvan meer van nabij te leeren kennen alvorens tot andere voorstellen over te gaan. Zij stelt er vooral hoogen prijs op de werking der voorgenomen belasting bij hoofdelijken omslag naauwkeurig gade te slaan alvorens verdere stappen te doen. Hoe gering het bedrag ook zijn moge, dat thans per hoofd in iedere provincie moet worden opgebragt, zoo moet niet uit het oog verloren worden dat een belangrijk gedeelte der ingezetenen niet in de belasting zal betalen, dat daardoor de bijdragen voor de overigen verhoogd worden, en dat bovendien elk hoofd van het gezin voor gade, kroost en dienstboden wordt aangeslagen. Hierdoor kan de som, die een hoofd des gezins te betalen heeft, nog al gevoelig drukken, al blijft die ook, zoo als in vele plaatsen het geval zal zijn, beneden het bedrag, dat thans ongemerkt in den prijs van het brood begrepen is. Veel zal dus afhangen van de wijze waarop de wet wordt ten uitvoer gebragt. Wanneer, zooals te wachten is, de groote gemeenten de heffing bij collecte (welke daar den ingezeten weinig ongerief baart) behouden, en daaruit aan het Rijk het bedrag betalen dat zij in den hoofdelijken omslag hebben bij te dragen, waartoe de artt. 6 en 22 de gelegenheid zullen verschaffen, dan zal voor de geringe middenklasse in de steden, voor wie de directe belastingen reeds dikwijls bezwaar opleveren, dat bezwaar door den voorgestelden hoofdelijken omslag niet worden verhoogd. Ten platten lande daarentegen, waar tegen de collecte de meeste klagten zijn opgegaan, zal de hoofdelijke omslag weinig ongerief baren. De meer of mindere mate van verlichting en kennis van den belastingschuldige zal ook het zijne bijdragen om hem de overtuiging te geven; dat hetgeen hij bij omslag betaalt, vroeger in nog ruimere mate doch ongemerkt aan de schatkist door hem werd opgebragt.

Wanneer de uitwerking dezer wijziging in ons belastingstelsel, waarvan het gewigt nog aanmerkelijk verhoogd wordt door den invloed dien het zal uitoefenen op het belastingstelsel van zoovele belangrijke gemeenten van ons Vaderland, waarvoor de opcenten op den accijns van het gemaal thans een aanzienlijk deel der middelen uitmaken, meer van nabij gekend wordt, zal tevens blijken in hoeverre zoodanige hoofdelijke omslag geacht kan worden aan de werkelijke belangen der bevolking te beantwoorden.

Inmiddels zal het een punt van naauwgezet onderzoek bij de Regering uitmaken, in hoeverre de accijns op de brandstoffen zou kunnen gewijzigd worden, ten einde de belemmeringen, welke die accijns aan de ontwikkeling en uitbreiding van arbeid des volks geacht wordt in den weg te leggen, te verminderen of op te heffen zonder de belangen van 's Rijks middelen te benadeelen.

Bij de toelichting der bijzondere bepalingen van het wetsontwerp moet in het algemeen worden opgemerkt, dat daarbij wat de wijze der regeling van den aanslag, zoo van de gemeenten als van de bijzondere personen betreft, is gevolgd het thans uit krachte der wet van 18 December 1852 (*Staatsblad* no. 209) voor Limburg in werking zijnde reglement nopens de heffing der accijnsen op het gemaal en de brandstoffen bij afkoop of admodiatie vastgesteld bij Koninklijk besluit van 11 Januarij 185[illegible] (*Staatsblad* no. 3).

De ondervinding heeft doen zien, dat bij de toepassing van dat reglement zich geene gewigtige bezwaren hebben voorgedaan, en dat de inning van de aanslagen geregeld plaats heeft.

De instelling van commissien, aan welke de verdeeling van den aanslag van iedere gemeente over de ingezetenen is opgedragen, beantwoordt aan het doel; althans hebben naar de verkregen berigten, in het afgeloopen jaar niet meer dan 40 belastingschuldigen bezwaren tegen hunnen aanslag ingebragt.

Art. 1 duidt de hoofdgedachte aan welke tot het aanbieden van dit wetsontwerp geleid heeft: afschaffing van den accijns op het gemaal als rijksbelasting, opheffing der wetten welke dien accijns geregeld hebben. Door de gemeentebesturen, die dezen accijns als plaatselijke belasting behouden, zullen later reglementen moeten worden [illegible]

(3) N. Brabant zal betalen *f* 181.131.05 of *f* 0.83 per hoofd; Gelderland *f* 144.334.51½ of *f* 0.87½; Z. Holland *f* 364.37[illegible] of *f* 0.62; N. Holland *f* 342.221.64 of *f* 0.67; Zeeland *f* 87.[illegible] of *f* 0.54; Utrecht *f* 84.324.48½ of *f* 0.55; Friesland *f* 110.686.[illegible] of *f* 0.43; Overijssel *f* 66.584.17½ of *f* 0.30; Groningen *f* 87.06[illegible] of *f* 0.44½; Drenthe *f* 21.868.77 of *f* 0.25½; Limburg *f* 60.[illegible] of *f* 0.29½.

worpen, welke de regelmatige heffing dier belasting verzekeren.

Overigens moet hier nog bijgevoegd worden, dat wanneer dit ontwerp tot wet wordt verheven, ook nog wettelijk zullen moeten geregeld worden eenige punten met de branderijen, azijnmakerijen en brouwerijen in verband staande, welke minder eigenaardig in deze wet te huis behooren.

Art. 2. De Regering meent het in werking komen dezer wet niet vóór den 1sten Januarij des volgenden jaars te moeten voorstellen. Niet alleen dat zulks de gelegenheid aanbiedt meer bedaard te kunnen afwachten in hoeverre de loop der buitenlandsche verwikkelingen het raadzaam zou kunnen doen vinden de uitvoering van zulk eenen veelomvattenden maatregel nog eenigen tijd te verschuiven; maar zij moet tevens doen opmerken, dat aan het invoeren dezer belasting reeds in den loop van 1855 belangrijke bezwaren zouden verbonden zijn, in de voornaamste plaats uit het oogpunt der gemeente-inkomsten, die voor het loopende jaar reeds geregeld zijn naar de bestaande wetgeving, en voorts uithoofde van de veel tijd vorderende en omslagtige voorbereidende werkzaamheden bij deze belasting gevorderd wordende. Indien, zoo als te verwachten is, dit wetsvoorstel voor vele gemeenten bezwaren zal opleveren, waarvan men zich het gewigt niet moet ontveinzen, die bezwaren zouden bedenkelijk vermeerderen, indien men nog in den loop van dit jaar deze belangrijke wijziging in ons belastingstelsel wilde invoeren.

Buitenland.

ALGEMEEN OVERZIGT.

Ter Parijsche beurze heeft eene belangrijke verandering plaats gehad. Alle ongerustheid is verdwenen en vertrouwen heeft de plaats van angst ingenomen. De feiten echter, welke thans zijn bekend geworden, zijn niet van dien aard om het optimisimus van heden meer te regtvaardigen dan het pessimismus van gister.

Het berigt der zending van lord John Russell naar de conferentien te Weenen, is ter beurze zeer gunstig ontvangen. Dit is zeer ligt te verklaren, daar men hierin ziet een dementi der vrees voor uitstel of het geheel afspringen der conferentien. De keuze van dien vertegenwoordiger wordt echter niet algemeen goedgekeurd, daar lord John Russell zich bij verschillende plegtige gelegenheden zoo hevig heeft uitgelaten, dat hij weinig geschikt schijnt voor de rol van bemiddelaar.

Het gerucht, dat er een afzonderlijk verdrag tusschen Pruissen en Frankrijk zou zijn gesloten heeft ook invloed op de beurs uitgeoefend. Maar terwijl men zeide dat dit tractaat te Parijs gesloten is, verzekert eene correspondentie van een Duitsch blad, dat het te Weenen zou zijn onderteekend door den heer Bourqueney en graaf Arnim. Het zou echter meer logisch geweest zijn het voor te stellen als te Berlijn onderteekend; maar de waarheid is, dat er, tot dusver althans, nog niets onderteekend is noch te Parijs te Berlijn of te Weenen.

Men spreekt er van, dat verschillende Italiaansche Staten hunne adhaesie zouden schenken aan het tractaat van 10 April 1854 en dat, o. a. Toskane, Parma en Modena, ieder een contigent van 1000 of gezamenlijk van 3000 man zouden leveren. Even als wij gisteren ten opzigte van Portugal en de Beide Siciliën opmerkten, meenen wij te moeten herhalen, dat het raadzaam is om geen onvoorwaardelijk geloof te hechten aan dergelijke losse geruchten.

Een brief uit Weenen aan de *Augsb. Zeit.* verzekert, dat Pruissen op 2 Febr. aan zijne agenten eene nieuwe nota heeft gezonden, waaruit duidelijk het voornemen van Pruissen blijkt, om, op het beslissend oogenblik, van *Kriegsbereitschaft* tot mobilisatie over te gaan.

De *Times* deelt mede, dat de burggraaf Goderich benoemd is tot ondersecretaris van het bureau van contrôle (Oost-Indische aangelegenheden) ter vervanging van sir Robert Lowe, die als zoodanig zijn ontslag heeft bekomen.

Men meldt uit Warschau dd. 12 Feb.

De Keizerlijke regering heeft de telegrafen-overeenkomst tusschen Rusland en Pruissen, alsmede de navolgende landen van het Duitsch-Oostenrijkschs telegrafen-verbond, Beijeren, Saksen, Wurtemberg, Hanover, Baden en Mecklenburg Schwerin geratificeerd en afgekondigd. De Keizer heeft eene nieuwe ligting van Kozakken in Klein Rusland en in de gouvernementen Tschernigoff en Poltown voor het voorjaar 1855 bevolen. Ook is het verdrag wegens den handel der neutralen, hetwelk tusschen Rusland en de Ver. Staten is tot stand gekomen afgekondigd. De toetreding is voor andere Staten vrijgelaten.

Te Parijs zijn brieven van generaal Niel aangekomen; zij melden, dat de toestand van het Fransche leger zeer goed is. Generaal Niel voegt er bij, dat hij het Engelsche leger in beteren toestand aangetroffen heeft dan hij verwachtte. Men verneemt bovendien uit Londen, dat de regering maatregelen zal nemen, om het effectief van het Britsche leger zeer veel te vermeerderen.

De in Ancona zitting houdende krijgsraad heeft elf personen doen ter dood veroordeelen, wegens deelneming aan een revolutionnair comité.

De Oostenrijksche militaire magt heeft de doodstraf veranderd in eenige jaren gevangenisstraf, gelijk zij eenige weken geleden gedaan heeft ten aanzien van andere staatkundige veroordeelden.

Al deze staatkundige veroordeelden zijn naar Civita-Vecchia gezonden, waar staatsgevangenissen zijn. Indien men de berigten uit dat land kan gelooven, dan hebben zij overal waar zij doortrokken, blijken van veel sympathie van de zijde der bevolking ontvangen, hetgeen ook veel indruk zou gemaakt hebben op de regering en vooral op het corps diplomatique, dat te Rome en Toscane residentie

Binnenland.

Staten-Generaal.

Tweede Kamer.

ZITTING VAN DONDERDAG 15 FEBRUARIJ.

In deze zitting heeft de Voorzitter medegedeeld, dat door de afdeelingen benoemd zijn tot rapporteurs over de volgende ontwerpen van wet:

a. Nopens den grindweg van Willemstad, de heeren: Bieruma Oosting, Hoekwater, Gevers van Endegeest, van Eck en de Brauw;

b. omtrent de opheffing van het fonds wegens het zuidelijk frontier, de heeren: Bieruma Oosting, Taets van Amerongen, van Rappard, Storm van 's Gravesande en de Brauw;

c. houdende regeling van het fonds der bakengelden, de heeren: Mackay, van Franck, van Rappard, van Akerlaken en de Brauw;

d. omtrent het koloniaal batig slot, de heeren: Baud, Stolte, van Hoëvell, Hoynck van Papendrecht en Hoffman;

e. nopens de brievenposterij, de heeren: Heemskerk, Dullert, van Bosse, Kien en Thorbecke;

f. omtrent het stoomgemaal op den IJssel, de heeren: Wintgens, van Lennep, van der Linden, Blaupot ten Cate en Hoffman.

g. betreffende het muntwezen van Neerl. Indie, de heeren: Baud, Stolte, van Rappard, Schimmelpenninck en Rochussen.

h. omtrent het voorstel van den heer Wintgens, tot oprigting van geneeskundige raden, de heeren: Heemskerk, Hoekwater, van Lijnden, Storm van 's Gravesande en Westerhoff; en

i. betreffende het tractaat omtrent de grensscheiding van Timor, de heeren: Baud, Stolte, Elout, Hoynck van Papendrecht en Rochussen.

Wordt bepaald, dat de discussiën over de wet op de ministeriële verantwoordelijk zullen plaats hebben op Maandag e. k. des ochtends ten 11 ure.

De heer DE KEMPENAER brengt daarna verslag uit over het bekende adres van den heer Ruijsenaers, betrekkelijk den electro-magnetischen telegraaph. De conclusie van dit uitvoerig verslag strekt om de inlichtingen des Ministers van Binnenlandsche Zaken voor kennisgeving aan te nemen. In eene volgende vergadering zal over die conclusie beraadslaagd worden.

Wordt voorts bepaald, dat het wetsontwerp op den invoer van gouden en zilveren munten in N. Indie zal behandeld worden, na afloop van de discussie over de wet op de ministeriële verantwoordelijkheid.

Daarna is de vergadering gescheiden.

's Gravenhage, 15 Februarij.

Drie honderd vier en zeventig boekhandelaren hebben zich, bij adres, tot de Tweede Kamer gewend, waarin zij zich beklagen: Eerstens over het nadeel, hetwelk zij ondervinden door de concurentie in het leveren van Boeken, Tijdschriften en Couranten, van eene corporatie van Lands-ambtenaren, die niet tot koophandel geroepen wordt, eene inmenging, die, werd ze door hen, in een hun vreemd vak zonder patent uitgeoefend, streng zou geweerd worden; ten tweede, over het misbruik dat gemaakt wordt van art. 25 der Wet op de Posterijen, waar uitdrukkelijk wordt bepaald: dat de Postbeambten ALLEEN TEN BEHOEVE VAN DEN STAAT, en dus niet tot bevordering van eigen voordeel, gebruik kunnen maken van het vrije vervoer van brieven en pakketten. Het is voornamelijk dit misbruik, waardoor de Boekhandel schade lijdt, en eene onbillijke *bescherming* ontstaat in het voordeel van den een, ten koste van den ander. Terwijl immers de Postbeambte VRACHTVRIJ en langs een voor hem alleen geopenden spoediger weg ontbiedt en ontvangt, wat hem aan *Boeken* en *Tydschriften* wordt besteld, is de gepatenteerde Boekhandelaar gedrukt door hooge vrachten en door langzamer middelen van vervoer, waaraan hij, bij den meesten ijver, verpligt is zich te onderwerpen.

Zij geven voorts in overweging of niet alle bezorging van *Dagbladen*, ook door Post-directiën, onderworpen behoorde te worden aan eene gelijke en gedwongene frankering; of niet deze frankeergelden bepaaldelijk toebehooren aan 's Rijks schatkist, in plaats dat de vrijdom er van als *emolument* strekke aan ambtenaren; en wenschen aan een naauwkeurig onderzoek de vraag aan te bevelen, of niet de tractementen aan Post-beambten van 's Lands wege evenredig zouden kunnen worden verhoogd uit het zeer aanzienlijk cijfer van de frankeergelden der dagelijks verzonden wordende duizende Dagbladen, welke thans door hunne franco-verzending, alleen ten gerieve der Postbeambten, voor de schatkist verloren gaan.

* Eergisteren heeft de heer Niebuhr, van Pruissen, aan het diner bij HH. KK. HH. Prins en Prinses Frederik, deelgenomen.

* Heden morgen heeft de heer Niebuhr, na 445 dagen in de residentie te hebben doorgebragt, deze stad verlaten en zich naar Amsterdam begeven. Gedurende zijn verblijf alhier heeft hij vele bezoeken bij aanzienlijke personen afgelegd.

* De Minister van Koloniën heeft ter kennisse van belanghebbende ouders of voogden gebragt, dat, krachtens het Koninklijk besluit van den 26 November 1845, No 63, met den 1 September dezes jaars, twee jongelingen zullen worden bestemd om, volgens een daaromtrent vastgesteld reglement, onder het oppertoezigt van den heer G. J. Mulder, hoogleeraar in de faculteit der wis- en natuurkunde aan 's Rijks hoogeschool te Utrecht, te worden opgeleid tot apothekers bij het leger in Oost-Indië, en dat, wanneer zij hunne zonen of pupillen daarvoor verlangen in aanmerking te brengen, dezen op Maandag den 4 Junij 1855, des morgens ten 9 ure, in het scheikundig laboratorium der genoemde hoogeschool zullen worden toegelaten tot het afleggen van een vergelijkend examen. De verzoeken tot deze toelating zullen op zegel geschreven en postvrij, vóór den 1 Mei 1855, bij het Ministerie van Kolonien moeten zijn ontvangen, en daarbij worden overgelegd eenige stukken, vermeld in de *Staats-Courant* van 14 dezer.

* De gewone audientie van den Minister van Marine zal op Vrijdag aanst., den 16 dezer niet plaats hebben.

* De behandeling der zaak van H. Vreven, beschuldigd van poging tot moord op zijne huisvrouw, die heden voor het Prov. Geregtshof in Zuidholland zou plaats hebben, is wegens afwezigheid van getuigen, onbepaald uitgesteld.

* De voorstelling van *Laurierboom en Bedelstaf* van eergisteren avond in den Kon. Holl. Schouwburg, ten voordeele der armen gegeven, heeft de aanzienlijke som van ruim ƒ 366 opgebragt.

Het officiële Portugesche dagblad heeft dezer dagen een Koninklijk besluit medegedeeld, geteekend 27 December 1854, betrekkelijk de in- en uitgaande regten, te heffen door de Portugesche tolkantoren op de kust van Guinea.

De hoofdzakelijke bepalingen van dat besluit zijn:

Art. 1. De regten van invoer of consumtie, en van uitvoer, te heffen door de tolkantoren van Bissau en Caehen zullen geregeld worden overeenkomstig de bepalingen van het tegenwoordig besluit en van het daarbij gevoegd tarief, 't welk een integrerend deel daavan uitmaakt.

Art. 2. De voortbrengselen in koopwaren van vreemden oorsprong, ingevoerd uit eene vreemde haven, op een nationaal of vreemd schip, zullen 12 per cent van de waarde betalen.

In het tarief gespecificeerd zijnde, zullen zij 2/3 van het daarbij bepaalden regt betalen.

Art. 3. De voortbrengselen en waren van vreemden oorsprong, weder uitgevoerd uit de tolkantoren van het vaste land des rijks; en ingevoerd in Guinea, op een nationaal schip, zullen 8 per cent van de waarde betalen.

In het tarief gespecificeerd zijnde, zullen zij 2/3 betalen van het daarbij bepaalde regt.

Art. 4. De voortbrengselen en waren van nationalen oorsprong, of die aan de tolkantoren van het vasteland des rijks genationaliseerd geworden zijn door de voldoening van het regt van consumtie, zullen 4 per cent van de waarde betalen.

In het tarief gespecificeerd zijnde, zullen zij 1/3 van het daarbij bepaalde regt betalen.

Art. 5. De voortbrengselen en waren, uitgevoerd op een vreemd schip, zullen 2 percent van de waarde betalen.

In het tarief gespecificeerd zijnde, zullen zij het daarbij bepaalde regt betalen.

Art. 6. De voortbrengselen en waren, uitgevoerd op nationale schepen zullen 1 per cent van de waarde betalen.

In het tarief gespecificeerd zijnde, zullen zij het daarbij bepaalde regt betalen, met aftrekking van 10 pct. van dat regt.

TARIEF *der tolkantoren van de kust vun Guinea behoorende tot het voormeld besluit.*

INVOER.

Wijn, brandewijn, jenever, likeuren, sterke dranken	per almud	450	reis.
Bier, cider, hydromel, enz.	» »	360	»
Katoen, cru	» pond	30	»
» sarjado, croisé	» »	45	»
» wit	» »	60	»
» » sarjado	» »	90	»
» gekleurd, in het stuk	» »	105	»
» gedrukt (sits of doeken) / » geverwd in den draad	» »	120	»
» sarjado	» »	150	»
Tabak in blad	» »	15	»
» » rol	» »	30	»
» » sigaren	» duizend	1000	»
Kruid, grof, in vaten	» pond	15	»
» fijn, jagtkruid	» »	90	»
Gemeen zout	» moio	900	»
Gouden of zilveren waren, op nationaal gebied vervaardigd; nationale munt, van goud, zilver of koper; vreemde gouden of zilveren munt, werktuigen.		vrij.	
Geschut, uitgezonderd van Portugal en zijne bezittingen, vreemde koperen munt of nationale koperen munt uit vreemde havens		verboden.	

UITVOER.

Ivoor, groot of de lei	per 100 pond	1600	reis.
» middelmatig	» » »	1000	»
» klein (escravelho)	» » »	600	»
Was, zuivere of verwerkte	» » »	500	»
» bruto	» » »	200	»

De hier vermelde gewigten en maten zijn de Lissabonsche.

In een schrijven van 8 Januarij jl., heeft Zr. Ms. gezant te Washington de aandacht gevestigd op de tegenwoordige gezindheid in de Vereenigde Staten van Amerika met opzigt tot het groot aantal landverhuizers, hetwelk zich naar dat gemeenebest begeeft.

Een der nieuwspapieren geeft den volgenden vergelijkenden staat van aangekomen personen in de haven van New-York:

	Duitschers.	Ieren.
1847	53,180	52,946
1848	51.973	98.061
1849	55,705	112,691
1850	45,535	117,038
1851	60,883	163,256
1852	118.011	118,131
1853	110.644	113,161
1854	168,723	80,200
	684,654	853,484 (1)
		684,654
	Te zamen	1,538,138

De openbare meening komt hoe langer hoe meer op tegen de bemoeijing der vreemdelingen met de landsaangelegenheden, en zelfs tegen de toelating op Amerikaansch grondgebied van zekere klasse van landverhuizers.

Onophoudelijk worden bij de Kamers verzoeken ingediend om een einde te maken aan de misbruiken, ontstaande door de menigte vreemdelingen, waaronder verspreiders van allerlei betreurenswaardige droombeelden, en welligt een nog grooter aantal personen, in hun eigen land geschandvlekt en tot geregtelijke straffen veroordeeld, terwijl zij, vrij in de Vereenigde Staten toegelaten, aldaar de rust verstoren en de maatschappelijke orde bedreigen.

Men berekent dat reeds 12,000 landverhuizers in den loop van 1854 naar Europa zijn terug gekeerd. Alleen uit New-York vertrokken er weder 8797 tusschen 1 Maart en 15 November, en zulks wegens ondervondene teleurstellingen.

Het wantrouwen tegen de laatstaangekomen vreemdelingen is zoo groot, dat deze allerlei moeijelijkheden in het bekomen van werk ondervinden, en daardoor soms tot het uiterste gebragt worden, indien zij niet van aanbevelingen of goede getuigschriften zijn voorzien.

(1) Dit getal is bij optrekking 585,484. Er schijnt dus bij een der posten eene drukfeil te zijn ingeslopen.

* Te Schiedam is den 12 dezer, tot lid van den Gemeenteraad op nieuw gekozen de heer Dr. A. Maas, die zijn ontslag uit die betrekking genomen had. De heer Maas heeft zich na dien slechts bereid verklaard de hem opgedragene taak andermaal te aanvaarden. Van de 213 stemmen vereenigde hij 138 op zich.

* Uit Groningen berigt men, dat in de maand Mei 1854 melding is gemaakt, van een moord, den 9 Mei bevorens, te Zevenhuizen, gemeente Leek, gepleegd op een meisje van ongeveer 15 jaren, genaamd Anna Fiekstra. Thans verneemt men, dat T. J. Zijlstra, die van dezen moord beschuldigd werd den 22 Januarij jl., in de gevangenis aldaar is overleden.

Naar wij vernemen, zegt *de Arnhemsche Courant*, mag er binnen kort eene belangrijke wijziging bij de marine worden tegemoet gezien.

In de zitting van den Amsterdamschen gemeenteraad van gisteren is door Burgemeester en Wethouders berigt, dat een gunstig advies uitgebragt is, op het plan van de heeren Hartsen en Co. wegens de doorgraving van Holland op zijn smalst. Voorts heeft de raad besloten met 32 tegen 7 stemmen tot het behoud van de kermis. Verder heeft de raad met 25 tegen 14 stemmen besloten een bij hem ingekomen adres van de plaatselijke schoolcommissie, houdende opmerkingen over, en bezwaren tegen het wetsontwerp op het lager- en middelbaar onderwijs op te zenden aan den Koning, met berigt, dat de raad geoordeeld heeft te moeten treden in een onderzoek der verdiensten van dat stuk. Het voorstel om afschrift van het adres te zenden aan de Tweede Kamer der Staten-Generaal is met 21 tegen 18 stemmen verworpen.

Uit Emden berigt men, dat een ontvlugte misdadiger, op wiens ontdekking 100 Rth. was gesteld, in de omstreken van Simonswolde onder de bedstede in eene arbeiders woning door een gendarme is gevonden. De ontvlugte, die eerst onwillig was om uit zijn schuilhoek te voorschijn te komen, sprong plotseling op, zette den gendarme een pistool, waarmede hij gewapend was, op de borst en brandde los; — deze echter had de tegenwoordigheid van geest om met de eene hand de pistool op zijne borst iets te verschuiven, zoodat het schot, onder zijn linkerarm doorging, en met de andere den hartsvanger te trekken, den misdadiger eenige wonden toe te brengen en hem vervolgens na eenige worsteling voor goed te arresteren en in bewaring te brengen. (*Prov. Gr. Ct.*)

Men verneemt, dat de directie van den Antwerpschen-Rotterdamschen spoorweg den prijs van vervoer verdubbeld heeft voor die passagiers, welke den Moerdijk moeten passeren. Deze prijsverhooging staat in verband met de kosten van overzetting over dat water gedurende den winter, en zal dan ook waarschijnlijk niet van langen duur zijn. (*Arnh. Ct.*)

Men schrijft uit Brussel aan de *Deutsche Volkshalle*:

»De eisch, door Frankrijk aan de Belgische Regering gedaan, is sedert een paar dagen geen geheim meer, en laat niet na een diepen indruk te veroorzaken. Er wordt verlangd dat Belgie, ter beveiliging van zijne neutraliteit en onafhankelijkheid, een corps van 30000 man (het cijfer waaraan het meeste geloof wordt gehecht) onder de wapens brenge en gereed houde voor alle gebeurtenissen, welke de gevreesde ontwikkeling van den Oosterschen oorlog voor de gezamenlijke Europeesche Staten kan doen ontstaan. Juist de door de verdragen bekrachtigde onzijdigheid, welke het land voor alle deelneming in vreemde quaestiën moet vrijwaren, wordt ingeroepen om het in eene gesteldheid te brengen, die voor als nog wel is waar zijne onafhankelijkheid niet schijnt te bereigen, doch het dra gevaar zou kunnen doen loopen, om door het gewigt der snel losbrekende gebeurtenissen aan het wankelen gebragt en geheel omvergeworpen te worden. België heeft, 't is waar, zich reeds eenmaal aan een dergelijken eisch moeten onderwerpen, doch in geheel andere omstandigheden. Toen de vernietiging der bestaande verdragen door de gebeurtenissen van 1830 de betrekkingen van België en Frankrijk met den Duitschen Bond hadden belemmerd, meende Lodewijk Filips, die niets raadzamer oordeelde dan de herstelling van eene vreedzame overeenstemming, aan de Duitsche Staten door eene demonstratie de sterkte der magt te moeten toonen, waarover, ingeval eene beslissing door het zwaard onvermijdelijk werd, Frankrijk beschikken kon. Thans zijn de betrekkingen van België met het buitenland op de vriendelijkste en meest volkomene wijze geregeld; behalve de familieband die België, in den laatsten tijd nauw aan Duitschland heeft gesloten, verzekert de loyauteit van zijn Oostelijken nabuur hem de ontwijfelbare bescherming der onschendbaarheid van zijn grondgebied en zijner instellingen. In welken zin de openbare meening, ten aanzien der laatste heillooze berigten, zich zal uitspreken en bereids zich luide heeft doen hooren, behoeft volstrekt niet te worden verklaard.

Omtrent het door het gouvernement te nemen besluit, daarover is tot heden nog geen vermoeden geuit; maar het naderende voorjaar en de drang der gebeurtenissen zullen niet veroorloven, dat de begeerde onderhandelingen op de lange baan geschoven worden. Frankrijk en Engeland moeten, ten gevolge der plaats gehad hebbende gebeurtenissen, tot elken prijs en op allerlei wijze, hunne magt vergrooten en de Staten van minderen rang aan hun doel dienstbaar maken, Engeland dringt bij Belgie aan op een (voorloopig tijdelijke) aansluiting bij den Westelijken bond, terwijl het de betaling der, tijdens de belegering van Antwerpen, ten dienste der blokkade van de kusten, gemaakte kosten eischt. (Volgens eene opgave die niet te verbloemen is, zouden die kosten 2¼ millioen franks bedragen.

»Gelukkigerwijs moet aan den eisch, betreffende de vergoeding aan Frankrijk verschuldigd wegens de voor de belegering zelve aangewende sommen, langs diplomatieken weg bereids naar wensch voldaan zijn. 't Is naauwlijks noodig te doen bemerken, dat van de aan Engeland te geven vergoeding, alsmede van de uitrusting van het begeerde contingent, groote bezwaren in het finantieel beheer het onvermijdelijk gevolg moeten zijn.»

§ § Men schrijft ons uit Limburg het volgende:

De HoogEerwaarde heer J. A. Paradis, bisschop van Roermond, heeft dezer dagen aan zijne onderhoorige pastoors verzonden twee afschriften van het algemeen reglement voor de besturen der parochiale en andere Katholijke instellingen van liefdadigheid, vastgesteld door ZHEerw. op den 18 Januarij.

Het Katholijke armwezen en de daaruit voortgevloeide of daarmede verband houdende instellingen van liefdadigheid staan, in de geheele uitgestrektheid van het Bisdom, volgens dit reglement, onder het kerkelijk gezag en oppertoezigt van den Bisschop.

De bestuurders dezer instellingen zijn aan hem verantwoordelijk wegens hun beheer,

Zij nemen de bepalingen in acht, welke bij het reglement zijn voorgeschreven.

De R. K. armbesturen of diakonien worden dáár, waar zij reeds aanwezig zijn, voorloopig bevestigd, terwijl vóór 1 Maart aanstaande een afschrift van het reglement moet worden verzonden aan het gemeentebestuur, met het verzoek van kennisgeving aan het R. K. armbestuur, dat het reglement door het gemeentebestuur is ontvangen.

Dáár, waar geen R. K. armbestuur of diaconie bestaat, wordt het voorloopig aan het goedvinden van den pastoor overgelaten, zulk bestuur of diaconie in te stellen, in welk geval deze zich dienaangaande tot den Bisschop zal hebben te vervoegen.

De pastoor, ofschoon volgens het reglement geen voorzitter van het armbestuur zijnde, maar, als commissaris des Bisschops, in dat bestuur desniettemin den eersten rang bekleedende, zal tengevolge dier hoedanigheid, hoewel meer invloed uitoefenende, minder aan onaangename en lastige moeijelijkheden zijn blootgesteld. De eerste benoeming der armbestuurders geschiedt door den bisschop. Zij kiezen uit hun midden een voorzitter, onder-voorzitter, secretaris en penningmeester.

Het reglement bevat voor het overige zeer doelmatige bepalingen en zal eene zeer heilrijke en in de gevolgen zeer vruchtbare eenvormigheid in de regeling van het armwezen daarstellen. De inrigting of zamenstelling van het armbestuur is geheel laicaal.

Per Telegraaf.

Marseille, 14 Februarij. Berigten uit Konstantinopel dd. 5 dezer, hier ontvangen, melden dat aldaar bevel is gegeven, om onmiddellijk de negende Fransche divisie naar de Krim te doen vertrekken. Alle troepen, die de Porte disponibel heeft, zullen almede daarheen worden gezonden. Men verwachtte aldaar groote militaire gebeurtenissen.

In het Fransche arsenaal te Konstantinopel heeft een brand gewoed, waardoor 1000 quintalen meel en 300 quintalen beschuit verbrand zijn. Het vuur was echter later gestuit.

Er bestond geene de minste ongerustheid nopens de approvisionnering van het leger. In de magazijnen in de Krim bevonden zich 48000 quintalen meel en een buitengewoon groote voorraad andere levensmiddelen.

Er zullen troepen gezonden worden tegen de oproerlingen in Kurdistan. — Het Russische leger in Azie heeft winter-kwartieren betrokken. — Het verwacht alsnu versterkingen, alvorens het tot de operatien overgaat.

Chosrew-pacha, oud-chef van de Russische partij, is ne[illegible]jarigen ouderdom overleden.

Engeland houdt 300 werklieden bezig aan de werkzaamheden van den spoorweg van Balaklava naar het kamp van lord Raglan.

De *Valmy*, *Trident* en twee fregatten zijn uit Konstantinopel naar Toulon vertrokken. — De Engelsche hospitalen zijn nog immer opgevuld. — Volgens berigten uit de Krim van 4 dezer, was het weder aldaar zeer schoon. De geallieerden zouden weldra offensief handelen. De Russische grootvorsten zijn te Sebastopol aangekomen.

Parijs, 15 Februarij. De *Moniteur* deelt mede, dat de admiraal Bruat uit de baai van Kamiesch, dd. 2 dezer ter kennis heeft gebragt, dat aldaar eene beweging geheerscht heeft door de aankomst van schepen met soldaten en ammunitie. Eenige waren teruggekeerd naar Gallipoli, om twee batterijen artillerie aan boord te gaan nemen.

De Russen hadden hunne uitvallen vernieuwd, doch zij werden krachtdadig teruggeslagen. De twee Russische grootvorsten waren te Sebastopol aangekomen. De wegen in de omstreken van Eupatoria waren door de vorst beter geworden. De Russen hadden aanzienlijke versterkingen ontvangen. Omar-Pacha was naar Varna vertrokken met de kolonels Dieu en Simon.

225ste Nederlandsche Staats-Loterij.

7e LIJST. 5e KLASSE.

Uitgekomen hooge prijzen:

No. 11601 ƒ 1000.

Prijs-Courant der Effecten.

AMSTERDAM 15 Februarij 1855

Nederland.	Pct.		Rusland.	Pct.	
Ned.W.Schuld.	2½	60¾ ⅞ ¾	*Hope* 1798/1816	5	101⅝
Dito Certificat. .	3	72	Dito 1828/1829	5	100⅝
Dito Dito . .	4	89½ ¾ ½	Cert. 1831/1833	5	
O. I. Leening. .	4		Dito Dito	4½	
Amort. Syndic.	3½	89⅜	Dito *Hope* . . .	4	75¼
Hand.-Maats. .	4½		Dito *Stieglitz* .	5	74
Belgie.			Dito dito 5e Ser.	4	
Certificaten. . .	2½		Dito 1854 . . .	5	
D° *Rothschild* .	2½	49⅛	Inschr. Assig. .	6	
Frankrijk.			Certific. dito. .	6	
Obligatiën . . .	3		**Polen.**		
Spanje.			Obligatiën . . .	4	
Nieuwe	1	17⅝			
Dito Buitenl. .	3		**Oostenrijk.**		
D° Binnenl. ⁰/m.	3	30 7/16 9/16 ½			
Bew. Sp. Com.			Metalliek . . .	5	60⅞ 61
Amort. Schuld.			Dito bet. Amst.	5	72½ ⅞
Portugal.			Dito Nation. .	5	63¾ 25/[illegible]
Londen nieuwe.	3	37½ ⅝ ½	Dito 1847 . . .	2½	31 1/16
Dito uitgest . .	4		Dito 1851/1852	2½	31 3/16

Mex. te Londen, 3 pCt. 20, $\frac{1}{16}$; Dito onbepaald, 20, Gren., te Londen, uitgesteld p. s. 100 2½ pCt. 5½.

In navolging der buitenl. beursen was ook de onze heden derom zeer ongunstig gestemd, met veel verkoopers in Ho[illegible] Oostenrijksche, Spaansche en Portugeesche fondsen.

FRANKFORT, 14 Februarij. Metalliek 5 pCt. 64½; 1 pCt. 17⅝; Spanje binnenl. 3 pCt. 30⅝; Wissel op [illegible] den 117½; Dito Weenen 93½.

LONDEN, Woensdag 14 Februarij. Consols op t. 91[illegible] Sardinie 5 pct. 85½; Spanje 1 pct. 17⅝, ⅞; Ho[illegible] pct. 93½; dito 2½ pct. 62½.

Flaauwe beurs met weinig affaire.

PARIJS, Woensdag 14 Februarij. Fr. 4½ pct. 95.35[illegible] 3 pct. 66.30; Sp. binn. 3 pct. 30⅝; dito 1 pct. 17[illegible]

WEENEN, Woensdag 14 Februarij. N. Metall. 8[illegible] Leen. 105½; Nat. Leen. 85⅜; Bankactien 1006; Lom[illegible] 100; Zilver 27½; Wissel op Londen 12.24; dito op [illegible] 149.

Er was heden zeer veel handel in Noordelijke Sp[illegible] actien, die lager waren. Overige fondsen ferm.

Gedrukt bij C. H. SUSAN, Jr., t 's Graven[illegible]